

HỒI 326

Ẩn Tàng Sát Cơ

H

ai tảng đá lớn cùng lúc bắn trúng đuôi con thuyền đào tẩu, làm hoa lửa bắn tung tóe, nhưng không ngờ con thuyền ấy chỉ khẽ nghiêng ngả, rồi lập tức lấy lại thăng bằng, giở hết tốc lực lao về phía hai gã.

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Con thuyền này xong rồi! Giờ chỉ còn cách duy nhất là cập bờ đào tẩu thôi".

Từ Tử Lăng nói: "Để lỡ thời cơ rồi, người không thấy hai con thuyền truy sát kia đang từ hai bên áp lại chính là để ngăn không cho thuyền đó cập bờ hay sao. Đám người này thủ đoạn độc ác như muốn đuổi tận giết tuyệt đối phương vậy, chắc là song phương phải có thâm cừ đại hận gì ghê lắm".

Trong lúc nói chuyện, con thuyền buồm nhỏ của hai gã đã lại gần thêm một đoạn nữa. Lửa cháy bùng bùng rất cả mặt.

Khấu Trọng gãi đầu: "Chúng ta làm gì bây giờ? Cứ mặt đối mặt thế này, mười phần chắc chín là bị liên lụy vào chuyện này đây".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Không phải người vẫn hay nói lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ hay sao, giờ sao lại lâm trận thoái lui vậy?".

Khấu Trọng cười khố: "Vấn đề là chúng ta làm sao biết được có chuyện bất bình hay không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Vì vậy chúng ta mới phải mau mau đi xem xem thế nào, đây rõ ràng là một trận phục kích có kế hoạch hắc hoi, mục tiêu là một người nào đó trên con thuyền kia. Vì một người mà lao sư động chúng thế này, người không cảm thấy kỳ quái à?".

Khấu Trọng trầm ngâm nhìn con thuyền đang mỗi lúc một đến gần, gật gù nói: "Thật kỳ quái! Hà hà, cứ chơi cho đã đi!".

"Rầm!".

Một tảng đá lớn khác bắn trúng cột buồm làm nó gãy đôi, cánh buồm lập tức rơi xuống, làm con thuyền đang chạy trốn nghiêng sang một bên, người trên thuyền hoảng hồn nhảy xuống sông tẩu thoát.

Từ Tử Lãng thốt lên: “Ta lái thuyền, ngươi cứu người, hiểu chưa?”.

Khấu Trọng cười khở: “Thế ai phụ trách đối phó mấy bắn đá với mấy bắn tên?”.

Từ Tử Lãng điềm đạm đáp: “Tất nhiên là ngươi, cẩn thận đấy!”.

Lời chưa dứt gã đã bẻ mạnh bánh lái, thuyền buồm nghiêng sang bên tả, tránh khỏi con thuyền đang chìm dần, lao vào giữa hai con thuyền đang truy đuổi.

Song phương ngạc nhiên nhìn nhau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lãng cùng lúc thấy gai hết cả người, dưới ánh đèn sáng rực, Vân Soái của Tây Đột Quyết không ngờ lại xuất hiện trên đài chỉ huy của một trong hai thuyền. Cũng may đối phương chỉ coi bọn gã là người qua đường, lại đang vội truy kích địch nhân, nên chỉ hươ tay ra hiệu cho hai gã phải lập tức rời khỏi đoạn sông này.

Khấu Trọng thấp giọng hỏi: “Ngươi thấy nên làm gì bây giờ?”.

Từ Tử Lãng tất nhiên hiểu rõ giờ đây tự giữ mạng cũng còn là vấn đề đối với hai gã, nói gì đến cứu người. Hơn nữa chỉ cần có người từ dưới sông trời lên, đảm bảo chắc mười mươi là toàn thân sẽ găm đầy tiễn chìm trở xuống, tuyệt đối không còn đường thoát.

Khấu Trọng lại nói: “Có khi là thuyền của Âm Quý Phái cũng không chừng”.

Gã vừa nói câu này thì song phương đi lướt qua nhau.

Đợi cho thuyền đội của Vân Soái bị bỏ lại một quang xa, hai gã mới thở phào nhẹ nhõm, thầm kêu nguy hiểm, đối phương rõ ràng là thủ hạ của Chu Xán đang hiệp trợ Vân Soái truy kích một nhân vật quan trọng của phe nào đó. Cũng may là không ai nhận ra hai gã, bằng không tất sẽ tiện tay hạ thủ luôn hai gã. Địch đông ta ít, đối phương lại có hạng cao thủ tuyệt đỉnh cỡ như Vân Soái chỉ huy, điều duy nhất mà hai gã có thể làm chỉ là dựa vào bản lĩnh độn thủy của mình để đào tẩu mà thôi.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, cười khở nói: “Vân Soái muốn đối phó với ai vậy? Lão tiểu tử người Ba Tư này cao lớn tuấn tú, nữ nhi của y chắc cũng không đến nỗi tệ phải không?”.

Từ Tử Lãng thở dài: “Tiểu tử ngươi lại động sắc tâm rồi”.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Ai mà chẳng háo sắc chứ, hà hà!”.

Chợt có tiếng y phục phất gió vang lên, một bóng người từ phía đuôi thuyền phóng vút lên, cười dài nói: "Hai vị nhân huynh vẫn khỏe chứ, lời vàng ý ngọc của Thiếu soái làm tiểu đệ lấy làm đồng cảm, không biết Tử Lăng huynh có nghĩ vậy không?".

Hai gã ngạc nhiên nhìn qua, không ngờ đối phương chính là Đột Lợi Khả Hãn, người tuy ước sững nhưng hoàn toàn không có chút gì là nhếch nhác, cây Phục Ứng Thương danh chấn vực ngoại dất sau lưng, nhô lên khỏi bờ vai, dáng vẻ hào hùng, khí độ khoáng đạt.

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Thì ra là Đột Lợi lão huynh, lần này có phải chúng ta đã cứu huynh không?".

Đột Lợi đến bên cạnh Tử Lăng, quay đầu liếc nhìn về phía sau một cái, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, nói: "Phải nói là trời cao và hai vị huynh đài đã liên thủ cứu ta mới đúng. Tiểu đệ có một chuyện muốn thỉnh giáo, võ lâm Trung nguyên chắc không người nào biết mặt Vân Soái, cả tiểu đệ vừa rồi cũng mới được biết y đã tới đây, tại sao hai người chỉ vừa nhìn đã nhận ra y rồi?".

Tử Lăng ung dung nói: "Chuyện này tự có tiền nhân hậu quả, thứ cho tại hạ hỏi trước một câu, có phải Khả Hãn đến đây là để đón Ba Tư mỹ nữ về không?".

Đột Lợi ngạc nhiên thốt lên: "Hai người quả thật thần thông quảng đại, tiểu đệ còn tưởng chuyện này cực kỳ cơ mật, chẳng ngờ cứ như cả thiên hạ ai ai cũng biết vậy, đúng là người tính không bằng trời tính".

Khấu Trọng nói: "Để sau hãy nói chuyện tại sao bọn tại hạ biết được chuyện này, theo ta thấy thì chúng ta vẫn còn chưa thoát khỏi hiểm cảnh đâu, Vân Soái không tìm thấy Khả Hãn, nói không chừng sẽ quay lại đó, ngài có chủ ý gì không?".

Tử Lăng chẳng cần ngoái đầu lại đã cười khố nói: "Không cần đoán nữa, chúng đuổi tới rồi!".

Khấu Trọng rung mình quay đầu lại nhìn ánh đèn thấp thoáng phía sau, nói: "Tên tiểu tử này thật lợi hại, nhất định là đã thấy Khả Hãn nấp ở đuôi thuyền, bằng không sao mà đuổi tới nhanh như vậy được?".

Đột Lợi thở dài nói: "Làm liên lụy đến hai vị thật ngại quá, chi bằng để tiểu đệ lên bờ dẫn dụ chúng đi khỏi, còn hai vị thì tiếp tục Bắc thượng đi!".

Khấu Trọng chau mày nói: "Khả Hãn có nắm chắc thoát khỏi tay Vân Soái được không?".

Đột Lợi thoáng biến sắc, tuy chưa từng giao thủ với Vân Soái, nhưng kinh công quán tuyệt Tây Vực của đối phương thì y đã biết đến từ lâu.

Từ Tử Lăng biết rõ mình không nên can thiệp vào cuộc chiến giữa Đông Tây Đột Quyết, nhưng thấy Đột Lợi rơi vào cảnh hổ lạc bình dương, một mình giữa trùng trùng vây khốn, lại cảm thấy vừa thương hại vừa đồng tình, thêm vào đó Vân Soái lại hợp tác với bọn cùng hung cực ác như Chu Xán, chắc cũng chẳng phải là hạng tốt đẹp gì, nên cuối cùng vẫn dứt khoát nói: “Chúng ta cùng lên bờ! Đi trước một bước sẽ chiếm được tiện nghi hơn!”.

Thân hình khô vĩa của Đột Lợi khẽ run lên, song mục ánh lên thần sắc vô cùng phức tạp.

Ba người ngồi xổm trên một ngọn núi, phục người xuống quan sát động tĩnh xung quanh.

Đột Lợi bồn chồn không nén nổi tò mò, lên tiếng hỏi: “Vừa rồi chạy một mạch tới đây, hai vị vẫn chưa dùng hết toàn lực phải không?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Khả Hãn quả nhiên nhãn lực cao minh hơn người”.

Đột Lợi thở hắt ra một hơi nói: “Chẳng trách Lý Thế Dân lại ủy ky hai người đến vậy, chỉ trong thời gian ngắn, mà hai vị đều đã như thoát thai hoán cốt. Trước đây ta còn tưởng rằng có thể đo đoán được hai vị nông sâu thế nào, giờ thì mới biết đó chỉ là ảo giác”.

Từ Tử Lăng đột nhiên nói: “Ân oán của Khả Hãn và Bạt Phong Hàn huynh chúng ta không quản, nhưng Khả Hãn luôn làm chúng ta liên tưởng đến bậc anh hùng thúc ngựa như bay trên đại mạc như Phong Hàn huynh, vì vậy nên cả hai chúng ta đều rất khó hiểu trước hành vi hợp tác với Âm Quý Phái bất cớ Liên Nhu của Khả Hãn, đồng thời cũng lấy làm tiếc thay cho danh dự của ngài. Khả Hãn không trách Từ mỗ trọc ngôn chứ?”.

Khấu Trọng thêm vào một câu: “Có phải thủ hạ của Tiền Độc Quan cũng ngồi cùng thuyền với Khả Hãn không?”.

Đột Lợi chăm chú lắng nghe, trước tiên lộ vẻ không vui, sau đó gương mặt giãn ra, tựa hồ như rất bất đắc dĩ, thở dài một tiếng rồi lắc lắc đầu nói: “Nếu ta nói đây là chủ ý của Đại hãn và Triệu Đức Ngôn, tiểu đệ đây chỉ phụng mệnh chấp hành, nhất định hai vị sẽ nghĩ rằng ta đang đùn đẩy trách nhiệm. Hà, nhìn bề ngoài thì ta đây như một kẻ có quyền có thế, nhưng thực chất lại đúng như câu nói “ngôi cao dễ lung lay” của người Hán các huynh, rất nhiều chuyện ta không thể tự chủ được. Giống như ta và Thế Dân huynh vốn là hảo bằng

hữu, nhưng nếu tình hình này cứ tiếp tục phát triển, rốt cuộc rồi cũng có một ngày chúng ta phải gặp nhau ở trên sa trường, thử hỏi vậy có đáng chán ngán hay không?”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Vậy tại sao các vị còn nhúng tay vào Trung nguyên, trong lịch sử chưa từng có ngoại tộc nào có thể đứng vững ở Trung nguyên, cùng lắm là chỉ cướp bóc một phen, rồi sau đó cũng gặp phải sự báo phục của người Trung nguyên, cứ lặp đi lặp lại như vậy, cả song phương đều không có lợi”.

Đột Lợi trầm ngâm, rồi chậm chậm nói: “Đây chính là vấn đề, Tử Lăng huynh đã bao giờ đứng ở lập trường của chúng ta để nghĩ về vấn đề này chưa?”.

Từ Tử Lăng khiêm nhượng nói: “Hiểu biết của tại hạ về quý quốc không nhiều, thế nên rất khó đứng ở lập trường của Khả Hãn để suy nghĩ”.

Đột Lợi ngạc nhiên thốt: “Nói thật lòng, đây không phải là lần đầu tiên ta nói về vấn đề này với người khác, nhưng chỉ có mình Tử Lăng huynh là chịu thừa nhận mình hiểu biết không nhiều, còn những kẻ khác thì kẻ nào kẻ nấy đều như đạo lý trong thiên hạ đều nằm cả trong tay chúng vậy, thật là khiến người ta phải bực mình”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Làm Khả Hãn bực mình không phải là chuyện đùa đâu”.

Đột Lợi thở dài: “Vấn đề thực ra là ở phía bọn ta, mỗi lần Hán tộc lớn mạnh thì ác mộng của chúng ta lại bắt đầu”.

Khấu Trọng mở to cặp mắt sắc bén, quan sát khắp nẻo gần xa, thuận miệng hỏi: “Vậy tại sao các vị còn phân chia thành Đông Tây lưỡng quốc làm gì? Có câu hợp lại thì mạnh, tách ra thì yếu. Nếu không phải các vị thế như lửa nước thì giờ chúng ta cũng đâu đến nỗi bị Văn Soái đuổi như chó nhà có tang thế này?”.

Đột Lợi trầm ngâm nói: “Bề ngoài thì nguyên nhân là ân oán mâu thuẫn giữa người với người, chỉ cần có hơn một người là đã có ân oán mâu thuẫn rồi huống hồ đây là cả một dân tộc với hàng trăm hàng vạn người. Nhưng nguyên nhân sâu xa hơn, chính là cách sống của người Đột Quyết chúng ta, đó cũng là khác biệt căn bản giữa người Hán với người Đột Quyết”.

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Chúng ta là dân du mục, không chịu ảnh hưởng của thiên tai nhân họa, tính lưu động rất lớn, phân tán chứ không ổn định, người thì ít, đất thì rộng, chính quyền dù có lớn mạnh đến đâu cũng không thể quản trị được cả một vùng đất rộng lớn như vậy được, vì thế, những chuyện xung đột lợi ích không ngừng xảy ra, phân tán mới là bình thường, thống nhất mới là không hợp lý”.

Những phân tích hết sức khách quan và rõ ràng của y khiến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không khỏi thay đổi cách nhìn của mình với nhân vật hô mưa gọi gió chốn vực ngoài này.

Từ Tử Lăng lên tiếng nói lảng sang chủ đề khác: “Nghỉ ngơi đủ chưa? Hay là chúng ta tiếp tục lên đường?”.

Cảnh Lăng thành xuất hiện trên bình nguyên phía trước, vàng mặt trời từ từ dâng lên khỏi đường chân trời, đại địa từ từ hừng sáng, màn sương mờ mờ. Tiết trời này ở thời kỳ giao mùa thu đông này vô cùng hiếm gặp.

Ba người đã đi hơn trăm dặm đường, đều có cảm giác sức cùng lực kiệt, lúc này thấy thành Cảnh Lăng xuất hiện trước mắt, mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống cạnh một dòng suối nghỉ ngơi.

Từ Tử Lăng ra bờ suối rửa mặt còn Khấu Trọng và Đột Lợi thì ngồi trên một tảng đá lớn, đuổi người khoan khoái hưởng thụ nắng sớm.

Khấu Trọng nhin không được buột miệng hỏi: “Ngày ấy gặp nhau ở Lạc Dương, bên cạnh Khả Hãn có rất nhiều cao thủ tùy hành, họ...”.

Đột Lợi liền lên tiếng ngắt lời: “Chắc Thiếu soái muốn hỏi tối qua có phải ta đã bỏ họ lại ở Hán Thủy rồi đúng không? Đáp án là ta chỉ một mình tới đây, còn những người khác đều ở lại Trường An để chống đỡ cục diện, vì ta không muốn người của Lý gia biết ta đã tới đây”.

Rồi y lại trầm giọng nói tiếp: “Vân Soái trước giờ trí dũng nổi danh Tây Đột Quyết, chúng ta tưởng rằng hấn dựa vào kinh công siêu phàm trác tuyệt để đuổi theo chúng ta, nhưng hấn lại không làm vậy, thật khiến người ta phải đau đầu”.

Khấu Trọng nói: “Cho dù y đuổi theo thì sao chứ? Chu Xán không thể suất lĩnh đại quân tấn công Cảnh Lăng được. Giờ vấn đề của chúng ta là làm sao tiềm nhập được vào trong thành”.

Đột Lợi không hiểu hỏi: “Vào thành chỉ khiến hành tung bị bại lộ, đâu có lợi gì cho chúng ta chứ?”.

Đương nhiên là Khấu Trọng không nói cho y biết vào thành để thăm dò tin tức của Lý Tú Ninh, mà hỏi ngược lại: “Đói bụng, tự nhiên phải tìm chỗ để ăn. Giờ đã thoát ly hiểm cảnh, không biết Khả Hãn có tính toán gì chưa?”.

Đột Lợi mỉm cười: “Ta có một đề nghị, nếu không ngại, Thiếu soái có thể suy nghĩ về vấn đề này”.

Khấu Trọng vui vẻ gật đầu: “Tiểu đệ xin được rửa tai lắng nghe”.

Song mục Đột Lợi xạ ra những tia nhìn sắc bén, nghiêm mặt nói: “Đề nghị ngày đối với song phương đều chỉ có lợi mà vô hại. Giờ việc cấp bách nhất của tiểu đệ chính là trở về Quan Trung an toàn, còn hai vị cũng muốn nhập quan để tìm bảo khố, vì vậy mục đích của hai bên có thể nói là nhất chí”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: “Khả Hãn vẫn nghĩ rằng Vân Soái có thể uy hiếp an nguy của mình sao?”.

Đột Lợi cười khố đáp: “Thực không dám giấu, nếu hai vị không đồng ý hợp tác, ta chỉ có nửa phần cơ hội sống trở về Quan Trung thôi”.

Khấu Trọng thất thanh thốt lên: “Sao cơ?”.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh hai người ngồi xuống nói: “Nghe Khả Hãn nói vậy, sự tình dường như không hề đơn giản như chúng ta đã nghĩ đúng không?”.

Song mục Đột Lợi thoáng hiện liên sát cơ lạnh lẽo, gật đầu nói: “Nói thực lòng là ta vẫn do dự không biết có nên tiết lộ sự thật với hai vị không nữa, nhưng vừa rồi thấy Thiếu soái tỏ ý muốn chúng ta tách ra tiếp tục lên đường, Đột Lợi này mới quyết định thực lòng tương cáo, xem có thể chân thành hợp tác với hai vị được không?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Chữ ‘thành’ này rất quan trọng, vì ta và tiểu Lăng đều là những kẻ không nhìn được mặt người, tuyệt đối không thể để lộ hành tung. Nếu chúng ta tin lầm Khả Hãn, hoặc Khả Hãn lấy oán báo ân lừa gạt chúng ta, vậy thì thật là không đáng, vì ngay cả một chút vốn để mạo hiểm bọn ta cũng chẳng có nữa là”.

Đột Lợi không vui nói: “Đột Lợi này lẽ nào lại là hạng người ấy? Nếu Khấu huynh không tin nhiệm ta như vậy, chuyện này cứ coi như gió thoảng bên tai đi”.

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: “Ta chỉ muốn thử thăm dò Khả Hãn một chút thôi, tiểu Lăng, ngươi thấy thế nào?”.

Từ Tử Lăng tập trung nhãn thần nhìn thẳng vào mắt Đột Lợi, trầm giọng nói: “Tại sao Khả Hãn lại bị quan với chuyện trở về Quan Trung lần này như thế?”.

Đột Lợi khẽ run lên, hít sâu một hơi chân khí rồi nói: “Võ công Tử Lăng huynh đã đạt đến cảnh giới thâm bất khả trắc rồi, ánh mắt huynh nhìn ta vừa nãy tựa như ngưng đọng lại

thành thực thể vậy. Trong những người Đột Lợi này từng gặp, chỉ có mình Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn là có thể so sánh được với huynh thôi. Thật không thể nào tin được”.

Từ Tử Lăng được y tán thưởng cũng cảm thấy hơi ngần ngại, vì vừa rồi gã muốn thử xem Đột Lợi có nói thật không, nên đã cố ý vận Bất Động Căn Bản Ấn, tụ công lực vào song mục nhìn thẳng vào mắt y, nếu Đột Lợi nói dối, ắt sẽ không thể chống lại được cái nhìn của gã.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Tên tiểu tử này tất nhiên là có chút đạo hành rồi, thời gian rất quý giá, mong Khả Hãn nói cho ngắn gọn”.

Đột Lợi thần sắc ngưng trọng chăm chú nhìn Từ Tử Lăng hồi lâu, rồi mới nói: “Ta đã trúng phải gian kế của Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ biết ngạc nhiên nhìn nhau.

Gương mặt thô hào của Đột Lợi thoáng hiện lên thần sắc phẫn nộ, thấp giọng nói: “Ngôi vị Đại hãn đó đáng lẽ phải thuộc về ta”.

Cả hai gã đều biết y còn muốn nói tiếp, nên cũng không lên tiếng ngắt lời.

Sắc mặt Đột Lợi như bị một làn mây mờ bao phủ, ngữ điệu thê lương khôn tả: “Phụ thân ta là Thủy Huyền Đại hãn đang chuẩn bị Nam hạ tấn công quý quốc thì mắc bệnh qua đời, lúc đó ta vẫn còn nhỏ tuổi nên để thúc thúc ngồi lên vị trí Đại hãn, chính là Xứ La Khả Hãn, ta cũng không có gì để nói. Sau khi kế vị Xứ La Khả Hãn lấy Nghĩa Thành Công Chúa của nhà Tùy làm vợ, Triệu Đức Ngôn chính là do bà ta gọi tới. Sau đó, Triệu Đức Ngôn đã đề nghị Xứ La thu dụng đứa con mồ côi của Tề vương Dương Mị, tên là Dương Chính Đạo, tác dụng thế nào chắc hai vị cũng đoán ra được rồi chứ?”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Thì ra sự tình phức tạp như vậy, Dương Chính Đạo đương nhiên là con cò để người Đột Quyết lũng loạn Trung nguyên rồi, nhưng các vị sao có thể để cho một người Hán tùy ý bày bố như thế?”.

Đột Lợi thở dài nói: “Xứ La tuy mê luyện sắc đẹp của Nghĩa Thành Công Chúa, nhưng cũng rất cảnh giác với Triệu Đức Ngôn, chỉ là Nghĩa Thành công chúa cứ không ngừng xúi bẩy, nên y mới miễn cưỡng cho họ Triệu làm Quốc sư. Về sau Xứ La mắc bệnh, uống thứ Ngũ Thạch Thang do Triệu Đức Ngôn dùng Chu Sa, Hùng Hoàng, Bạch Nghiên, Tăng Thanh, Từ Thạch luyện thành, chẳng những không thấy hiệu quả, mà còn độc phát thân vong nữa, vậy là chỉ trong một đêm Nghĩa Thành Công Chúa biến thành người thao túng đại quyền trong tay.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Tộc nhân các vị chịu để quyền lực lọt vào tay một nữ tử người Hán hay sao?”.

Đột Lợi cười khở: “Lúc đó quần long vô thủ, nội tộc loạn hết cả lên, theo lý thì ta hoặc Áo Xạ nhi tử của Xứ La Khả Hãn sẽ ngồi lên vương vị. Chẳng ngờ Nghĩa Thành Công Chúa và Triệu Đức Ngôn đã âm thầm cấu kết với Hiệt Lợi, dùng thủ đoạn chớp nhoáng trấn áp toàn bộ những người chống đối mình, rồi đưa Hiệt Lợi ngồi vào vương vị, sau đó công nhiên để y nạp làm thê tử, thật là vô sỉ vô cùng.

Khấu Trọng le lưỡi nói: “Khả Hãn sống được đến giờ đúng là một kỳ tích”.

Đột Lợi cười nhạt: “Chuyện này đâu phải may mắn, khi phụ thân ta còn sống anh hùng vĩ đại, thanh uy vượt trên Xứ La gấp bội, còn Tất Huyền thì lúc nào cũng bảo vệ ta, chúng muốn động đến ta đâu phải dễ dàng gì. Nhưng nếu mượn tay Văn Soái để hạ thủ thì lại là chuyện khác”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Trước khi Hiệt Lợi trở thành Đại hãn là người thế nào? Tại sao hãn đại nghịch bất đạo như vậy mà không ai tìm hãn tính sổ?”.

Đột Lợi nói: “Xứ La và Hiệt Lợi đều là thức phụ của ta, luận về thực lực y tuyệt đối không thua sút Xứ La, trong bộ tộc của bọn ta, kẻ nào có sức mạnh, kẻ ấy xưng vương, chẳng có đạo lý gì để nói cả”.

Khấu Trọng nói: “Ý của Khả Hãn có phải là tất cả chuyện này căn bản chỉ là một cái bẫy giăng sẵn cho ngài dẫm vào? Nhưng theo ta được biết Âm Quý Phái lần này đã thực lòng trợ giúp các người bắt cóc Liên Nhu, lẽ nào cả Chúc Ngọc Nghiên cũng bị Triệu Đức Ngôn lừa gạt?”.

Đột Lợi nói: “Đối với Triệu Đức Ngôn, tất cả mọi người để chỉ để cho hãn lợi dụng mà thôi. Trước nay hãn luôn bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích mà! Hừ, cũng may là ta đã nhận ra gian kế của hãn, bằng không lần này đừng hòng toàn mạng mà về tìm Hiệt Lợi tính sổ”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn chỉ mập mờ hiểu một nửa, song trong lòng ít nhất đã tin hầu hết những gì Đột Lợi vừa nói, nếu không thì Văn Soái cũng đâu thể đến Trung nguyên đúng lúc đến vậy, lại có thể đoán trước mà đột kích Bạch Thanh Nhi và thuyền đội của Đột Lợi.

Đột Lợi thở dài một tiếng, rồi chậm rãi nói: “Nếu ta đoán không lầm, Triệu Đức Ngôn đang ở gần đây đợi ta đó”.

Hai gã cùng lúc nghĩ đến An Long có thể cũng là một trong những nhân vật quan trọng trong chuyện này, thậm chí rất có thể cả Thạch Chi Hiền cũng là một trong những kẻ đứng sau lưng chủ sử, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>